

“Borac“ i golubovi...

Poznat je kao jedan od najvećih zaljubljenika u golubove visokoletače, s kojima je na mnogim takmičenjima ostvarivao zapažene rezultate. Veoma je posvećen i lokalnom fudbalu, pa iako se zbog teške povrede nije naigrao, za klub je ostao vezan kao dugogodišnji član uprave.

Danas je angažovan na mestu direktora stadiona, jednog od najlepših objekata ovog tipa u nižim fudbalskim ligama. Nije teško pogoditi da je reč je Rodoljubu Petroviću, poznatijem kao Rođa.

Rodoljub Petrović, rođen je 7. oktobra 1962. godine u selu Žunjevice kod Novog Pazara, od majke Ratomirke i oca Radomira, uz mlađeg brata Braneta. Četvorogodišnju školu završio je u rodnom selu, a 1974. njegova porodica se doselila u Starčevo, gde je i okončao osmoletku. Nakon zajedničkih osnova u školi “Paja Marganović“, završio je srednju mašinsku školu. Posle armije odslužene u Karlovcu i Bihaću, 1. oktobra 1984. zapošljava se u “Tehnogasu“ gde je radio 23 i po godina, kada je postao tehnološki višak. Trenutno se bavi privatnom trgovinom. U “Borcu“ je igrao na mestu štopera u periodu 1977-82, a od početka devedesetih je u upravi kluba. Danas je na mestu direktora stadiona. Intezivno se bavi golubarstvom, a trenutno ima oko 150 visokoletača.

Kako je odrastao mali Rođa?

- Živeli smo od poljoprivrede, a od malih nogu brat i ja smo jurili za ovcima po šumama i proplancima. Uživali smo u predivnoj prirodi, a iako smo imali podosta obaveza, detinjstvo nam je proteklo bezbrižno. Najbolji drugar bio mi je izvesni Dragoljub Nešković, s kojim se i dan-danas redovno viđam. Jednom prilikom, dok smo se takmičili u bacanju kamena s ramena, on ga je nehotice hitnuo malo jače i slučajno me pogodio pored čela. Potekla je krv, ali nije bilo većih posledica, nisam čak ni išao kod lekara. U to vreme, šezdesetih, po zaseocima je bilo mnogo dece, a moje odeljenje je brojalo čak tridesetoro đaka. Škola bila na našem imanju, učiteljica nam je došla iz Vrčina i zvala se Prodana. Bila je malo strožija, ali smo je cenili i voleli. Nisam bio loš učenik, mada mi je najviše ležalo fizičko. I u danšnje vreme često obilazim zavičaj, posećujem ga bar tri puta godišnje. Tamo nam je ostalo oko osam hektara voćnjaka i livada koje treba održavati, ali bez obzira na daljinu, to je naše ognjište i nikada ga nećemo prodavati.

Selidba u Starčevo...

- Što se tiče egzistencije nismo loše živeli, međutim bilo je poprilično problema s Muslimana, zbog čega smo i odlučili da napustimo rodni kraj. Selo je bilo čisto srpsko, ali kadgod su otac i ujak odlazili u Novi Pazar da trguju, tamošnji meštani muslimanske nacionalnosti su ih provocirali, a neretko i fizički napadali. Zbog takve tenzije, teška srca, napustili smo dom. U opticaju su bili i Pančevo i Kragujevac, ali zbog toga što su dve očeve sestre već poduže živele ovde, opredelili smo se za Starčevo, a kuću u Radničkoj 15 kupili smo od zemljaka Vukomana

Stanišića. Oko prilagođavanja nije bilo većih problema, jer je taj kraj već bio poznat kao novopazarski. Ubrzo sam se upoznao s brojnim meštanima, a najprisniji sam se sprijateljio s Mošom Novičićem. Ni u školi mi nije bilo loše, razredni starešina mi je bio legendarni Milan Petrović Gile, čuven po raznim gafovima. Dešavalo se da nas pita gde nam je kreda, a da je drži u ruci. Tada su nastavnici obilato koristili batine kao vaspitnu metodu, a po strogoći su prednjačili Pera Dragojerac i Vlasta Madić. Sada, posle toliko godina povremeno se sretnem s profesorom Vlastom u kafani i u dobrom raspoloženju razmenimo sećanja.

Fudbal...

- S nepunih 15 godina počeo sam da treniram u podmlatku "Borca". Bilo nas je nas četrdesetak, a mnogo sam naučio zahvaljujući treneru Cigi Kanačkom. Za kratko vreme nametnuo sam se i ustalio na poziciji štopera, a društvo u half-liniji činili su mi Savić i Bobek. Najviše vatre bivalo je na utakmicama s ljutim rivalima iz Bavaništa i Omoljice. Najdražu pobedu izvojevali smo na prvenstvu Vojvodine 1979. godine, protiv tada mnogo renomiranijeg "Dinama", a trijumfu sam doprineo efektnim golom glavom. Protivničke mreže zatresao sam ukupno desetak puta, što uopšte nije malo za zadnjeg igrača odbrane. Na jednom treningu povredio sam meniskus desnog kolena, što je označilo kraj moje igračke karijere. Nastavio sam da pratim klub, a uporedo s tim bio sam vatreni navijač "Crvene zvezde". Ceo njen pohod na evropsku titulu osvojen u 1991. pomno sam propratio. Sve utakmice sam odgledao uživo i to najčešće u društvu Batice Radojčića, a ona polufinalna s "Bajernom" bila je za nezaborav.

Mladost, posao...

- Omiljeno društvo za izlaske bili su mi Branko Cvetković i Ivica Dumenčić. Provodili smo se u Omoljici, Brestovcu, Pančevu... Veoma popularna bila je diskoteka u Domu kulture, a najradije se sećam koncerta Bore Čorbe. JNA sam odslužio u periodu 1983-84. Obuku sam obavio u Karlovcu, gde se i onda osećala tenzija, jer tamošnji živalj nije baš obožavao vojsku. S druge strane, na straži u Bihaću, bilo je sasvim drukčije. Po povratku sam se veoma brzo zaposlio u "Tehnogasu". Prvo sam radio kao punilac tehničkih gasova, navijao boce na priključke, pravio suvi led i tečni azot. Nakon dve godine bio sam kompresorista u pogonu azotne jedinice "Petrohemije", a posao je porazumevao i dosta rizika, jer smo stalno bili izloženi pucanju ventila. Da ne pričam o tome kada su 1999. godine NATO avioni pogodili VSM i MPK, a ja baš tada bio na radnom mestu. Otada se u mene uselio neki strah, a 2006. godine proglašen sam tehnološkim viškom, kada sam i napustio firmu.

Golubarstvo...

- Ovim hobbijem zarazio sam se zahvaljujući komšiji Moši i Saši Novakoviću. Prve golubove, tekire i mavijane, nabavio sam u Žarkovu, a ozbiljnije sam počeo da se bavim 1992. godine, kada sam napravio i prvi značajniji rezultat. Takmičenje se odvija tako što rano ujutru dođe komisija, popiše golubove, mere se dužina i propisan vis, a meni su golubovi najduže leteli oko 11, 12 sati. Do danas imam preko sto rezultata, devet zlatnih karika za najduže letove, kao i 70 pehara osvojenih na raznim opštinskim, regionalnim i državnim nadmetanjima. Na početku sam četiri godine bio član omoljičkog društva, zatim brestovačkog oko deset godina, a ostalo sam proveo u Starčevu. Među 30 članova imamo mnogo zapaženih takmičara, svake godine napravimo do 35 rezultata, a ja najviše sarađujem sa pomenutim Sašom. Međutim, zbog velike nemaština nameravam da umanjim broj visokoletača, pa ću ih ubuduće ukrštati samo u krvnom srodstvu. Velika su ulaganja, nema nikakve zarade, tako da je u pitanju čista ljubav.

FK "Borac" ...

- Dugogodišnji sam član uprave i trudim se da dam maksimum na poboljšanju uslova za ostvarenje što boljih rezultata. Kada se igraju utakmice, kao glavni redar, posvećen sam prijemu sudija i komesara za bezbednost, a kao direktor stadiona, vodim brigu o košenju i zalivanju terena i svemu ostalo vezanom za naš novi stadion. Sa sigurnošću mogu da tvrdim da nigde u Vojvodini nema takvog objekta, a svi koji nam dođu u goste bez izuzetka se oduševе kad ga vide. Voleo bih kada bi sve to bilo krunisano ulaskom u Srpsku ligu. Tada bi se češće ponavljala slika s utakmice protiv omoljičke "Mladosti" od pre par godina, koja je odlučivala o ulasku u viši rang, kada je bilo prisutno neverovatnih 3.000 ljudi.

Starčevo, danas?

- Starčevo je mnogo napredovalo i svake godine nečim se ponovi. Teško je sve to i nabrojati
- Trg, tribine, asfaltirane ulice, kanalizacija... Jedina zamerka mi je to što još uvek nije skroz asfaltirana Partizanska ulica.

Tako govori ovaj sportski radnik i vrsni golubar, a sugrađanima nedvosmisleno poručuje:

- Da vole svoje mesto i što češće nešto učine za opšte dobro!